

Opinió

EDITORIAL

Cable

El Consell Comarcal hizo ayer pública una nota en la que explicaba la recomendación hecha a los ayuntamientos de la zona de incluir en sus presupuestos de 2017 un aumento del coste de la gestión de los residuos como consecuencia de la subida del precio del canon que cobra la Generalitat. Con esta acción el Consell Comarcal pretende, sin ninguna duda, echar un cable a sus ayuntamientos, justificar públicamente el inevitable aumento de las tasas de residuos para 2017 y los que se producirán en años venideros.

La nota, hecha pública la misma semana que en Terrassa se alertaba sobre el aumento de la tasa en la reunión de los portavoces municipales en la comisión de ordenanzas, recuerda que el año que viene el canon, es decir, la penalización que impone la Generalitat por tonelada de basura no reciclable, subirá en 10,9 euros, pero es que este aumento seguirá una estela de aumento progresivo de más de veinte euros por tonelada y se pasará de los 19,10 euros por tonelada a los 47,10 en 2020. Ese aumento, sin lugar a dudas, repercutirá sobre el recibo de los ciudadanos.

La nueva realidad lleva a pensar si el canon impuesto por la Generalitat y la cuantía no es excesivo dada la imposibilidad de imponer un modelo de gestión que en este momento podríamos llegar a considerar fallido. Es decir, la Generalitat impone un canon con el que pretende obligar a los ayuntamientos a desplegar un modelo de gestión en base a unos objetivos que no se están cumpliendo. En Terrassa llevamos muchos años encallados en torno al 30 por ciento de reciclaje y se pretende que alcancemos el 50 por ciento en 2020, cifra que en estos momentos se antoja complicado de alcanzar. No sabemos el margen de mejora que tiene el sistema en la ciudad y aún a riesgo de parecer pesimistas, entendemos que no sólo parece difícil sino que el aumento de la tasa pueda generar un efecto contrario al que se persigue en forma de desmotivación entre las personas que ahora hacen el esfuerzo de seleccionar los residuos en sus domicilios y que aún así se sientan penalizados. La gestión de los residuos es un problema para el que no hemos encontrado solución. El modelo, que puede tener recorrido en poblaciones pequeñas, es de difícil asimilación en ciudades grandes, genera agravios y no soluciona de forma convincente el residuo final, porque seguimos agujereando el territorio y enterrando basura sin solución de continuidad. Igual de lo que se trata es de reflexionar sobre si el modelo es el más adecuado.

bloc de notes

L'honor d'Ana Garrido

JOAN ROVIRA

ELLA és la cara "B" de la màfia de la Gürtel. Una dona que mereixeria un monument, i una compensació moral i econòmica. Es diu Ana Garrido. Gràcies a ella, funcionària de l'Ajuntament de Boadilla, va esclatar el cas Gürtel, a més d'un regidor de Majadahonda. Ha passat anys assetjada, perseguida, amenaçada, castigada. Fa uns deu anys va decidir no passar més pel tub, no firmar informes favorables a certes empreses (casualment, les que després hem anat descobrint que formaven part d'aquesta trama tòxica) i començar a denunciar les "coses rares" que veia en la seva feina. Tenia un alt càrrec, però va triar fer les coses amb decència. Ho ha pagat caríssim. Li van fer la vida impossible. Va haver d'agafar la baixa per depressió. Va perdre la feina. Ha passat anys lluitant per la veritat i per salvar la seva vida professional. S'ha arruïnat en judicis i batalles legals contra els que, amb diners públics, l'han perseguit judicialment sense escrúpols. Ha guanyat tots els judicis, però ara l'Ajuntament de Boadilla no li vol pagar la indemnització: el tema està al Suprem. Per tant, no va poder pagar la hipoteca i va perdre la casa. Ha acabat vivint d'okupa al pis embargat que li ha deixat una amiga i venent bijuteria a través de Facebook per sobreviure. Entremig, va aportar dades clau a la justícia, al periodisme d'investigació, i gràcies a ella van començar a sortir noms com el de Bárcenas o Correa, entre molts altres. I va haver de veure com Esperanza Aguirre tenia la immensa cara dura de proclamar-se com a lluitadora contra la corrupció de la Gürtel. Ella, justament ella. Aquesta és la història, a grans pinzellades, d'una dona destrosada, amb els seus claroscurs com a persona, però que ha fet un extraordinari servei al país, a la justícia. I com li ha pagat el país? Amb indiferència absoluta, deixant-la abandonada a la seva sort, desprotegida. Poques coses es poden afegir al cas d'Ana Garrido. Ella ha estat a l'alçada, ha estat honorable. El país... Doncs això, a la vista està...

La decepció de l'alcalde

SALVADOR CARDÚS ROS

Ha manifestat en aquestes mateixes pàgines algunes discrepàncies sobre com s'està portant l'afer del final de la concessió del servei d'aigua a Mina de Terrassa. La confusió entre privatització i concessió, en tots els terrenys, està ideologitzant un debat que ha deixat de ser tècnic, ni que a vegades es vulgui dissimular amb dades agafades pels pèls. I, sobretot, he lamentat el retard -tot i que deu tenir causes difícils de fer públiques- o les contradiccions del Consistori que ha anat definint estratègies diferents per solucionar-ho. No em repetiré, perquè m'he cansat de rebre respostes privades i públiques -i unes d'ofensives i d'altres encara més- que no han volgut entendre de què volia parlar. Els millors analistes socials parlen de la "post-truth society", és a dir, la societat de la postveritat. Es tracta d'una societat on la veritat, els fets, ens patina i ens aferrem a escoltar només allò que encaixa amb els nostres prejudicis i els nostres interessos.

Però ara aquestes ratlles volen mostrar la meua més absoluta solidaritat amb l'alcalde de Terrassa. En una mostra d'imprudent sinceritat, en una magnífica entrevista que li feia

Jordi Alemany al Punt Avui de dilluns passat, l'alcalde va fer públic que havia rebut tota mena de pressions per part de diversos actors vinculats al tema de l'aigua. Ballart no ha estat més precís perquè, probablement, hi ha pressions difícils de demostrar -i de creure!, la denúncia precisa de les quals, a més, seria inútil. Hi ha formes de coacció que no passen per la possibilitat d'una denúncia formal, i acostumen a ser les pitjors precisament perquè estàs indefens.

Com que a Terrassa ens hem entossudat a discutir sobre la gestió municipal del servei -municipalitzat, el servei de l'aigua, ja ho és per llei-, ens hem perdut una altra part de la pel·lícula, la més important, i que possiblement ens donaria pistes més concretes d'allò

Certament, hem vist formes d'actuar que tampoc no semblaven a l'alçada de l'empresa que ens ha donat tan bon servei durant tants anys

que, amb tanta valentia i risc, ha denunciat Jordi Ballart. I és la part que donaria a conèixer amb detall de qui és Mina de Terrassa, qui hi mana, qui hi ha darrera de les multinacionals que la controlen i quins interessos polítics s'hi amaguen. Possiblement, bona part de les dificultats no es tenen amb la Mina de Terrassa que hem conegut, fundada per uns emprenedors locals -com s'ha de dir ara dels empresaris- que es van arremangar per solucionar un problema que l'Ajuntament de l'època no estava en condicions d'afrontar. I d'aquí plora criatura. Perquè, certament, hem vist formes d'actuar que tampoc no semblaven a l'alçada de l'empresa que ens ha donat tan bon servei durant tants anys.

Parlava abans d'aquesta societat a qui sembla que no l'interessa la veritat. En tenim prou amb opinions esbiaixades a favor nostre. Confonem la veritat amb les declaracions i la propaganda. Hi ha països amb organitzacions independents que contrasten les declaracions amb els fets que es poden documentar. Són molt útils, i no cal dir com ho seria que en tinguéssim una a Terrassa. Però no es pot ser massa optimista: les ganes de creure la pròpia propaganda també les inutilitza davant de la desconfiança que creen quan no ens donen la raó. I governar al marge de la veritat i dels fets ha de ser una feina profundament decebedora. No em costa gens posar-me a la pell del nostre alcalde i entendre la seva decepció.

Diari de Terrassa

Presidente Editor: Julián Sanz Soria

Director: Pedro Millán Reyes

Jefe de redacción: Josep Arnero Argüello
 Jefe de Cierre: Josep Mª Riera Pintó
 Jefa de secció de Terrassa: Laura Hernández Rojas
 Jefe de secció Deportes: Josep Cadalso Borjas
 Coordinador de fotografía: Nebridi Aróztegui Galí
 Coordinadora de Gent DT: Teresa Romero Serrano

Redacción y Administración: Vallhonrat, 45. 08221 Terrassa

Teléfono 93 728 37 00
 Fax redacción 93 728 37 19
 Tel. publicidad 93 728 37 17
 Fax publicidad 93 728 37 18
 E-mail publicidad anuncios@diarideterrassa.es

Director General: Raúl Sanz Álvarez
 Coord. de publicidad: Nuria Hernández Ortega

Depósito legal: B-19.719-77